

เสียงยางล้อรถยนต์ เล่นด้วยความเร็วสูงระเบิดดังตูม ส่งผลให้รถยนต์ทรงเพรียวลมสีแดงแปร๊ดหมุนคว้าง

ชายหนุ่มเจ้าของรถซึ่งมีอายุราว ๒๘-๒๙ ปี...หน้าตาหล่อเหลาคมเข้มราวกับมีสายเลือดผสมระหว่างโซนเอเชียกับโซนยุโรป แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบรินด์เนมราคาแพงลิ่ว เขยิบเบรกรถจนตัวโก่ง ทว่าไร้ผล...รถพุ่งชนต้นไม้ใหญ่ข้างทางเต็มแรง

โครมมม!...

กระโปรงหนักรถยุบเข้าไปเกือบครึ่ง แรงกระแทกทำให้เขาหงะหงายมาด้านหลัง ร่างกายไม่ได้รับความกระทบกระเทือนมากนักเพราะคาดเข็มขัดนิรภัยอยู่ หากแต่ลำคอที่เคลื่อนไหวอย่างกระซากเร็วแรงจากแรงกระแทก ส่งผลให้กระดูกก้านคอหักดัง...

กร็อบบบ!...

“เฮ้ย!...รถชนต้นไม้โวย” หนึ่งในชายห้าคนที่นั่งเล่นในคาลาริมทางไม่กี่ไกลจากที่เกิดเหตุเอ่ยขึ้นอย่างตื่นเต็น

“ไปดูกันเหอะ” เสียงหนึ่งชักชวน

ชายทั้งห้าซึ่งมีอายุอ่อนสุดราวสิบห้าปีไปจนถึงแก่สุดราวสามสิบสี่สิบปี
พากันวิ่งออกจากศาลาไปมองดูรถคันที่ประสบเหตุ

“ตายหรือเปลว่ะ” ชายอายุยี่สิบปีเศษถามขึ้นลอยๆ ขณะชะงักหันมอง
คนขับที่นั่งแน่นิ่ง

“ไม่รู้สิ แต่ถ้าไม่รีบงัดเอาตัวออกมา อีกเดี๋ยวก็ต้องตาย เพราะดูสิ...
ควันขึ้นโขมงเลย”

จริงอย่างที่ชายสูงวัยว่า...กลุ่มควันแน่นหนา กำลังพวยพุ่งขึ้นจากกระโปรง
หน้ารถ

“นั่นช่วยกันเอาเขาออกมาก่อน” เสียงหนึ่งเสนอ

“เออ!!!!...” สีเสียงขานรับ

ทั้งหมดรีบเปิดประตुरถ...แต่กลับเปิดไม่ออก

“ประตुरถล็อกข้างใน...เอาหินทุบกระจกรถเถอะ” ชายสูงวัยที่สุดออก
ความเห็น

ชายคนที่มีรูปร่างแข็งแรงที่สุดเดินรี่ไปยกหินก้อนใหญ่เหมาะมือ

“ทุบหน้าต่างรถอีกฝั่งนะ อย่าทุบตรงฝั่งคนขับ” ชายสูงวัยกว่าบอก

ชายผู้มีร่างกายแข็งแรงปฏิบัติตามที่

กึกกัก!...

ทุบครั้งแรก กระจกหน้าต่างรถแตกกระจาย

พลั้งง!...

ทุบครั้งที่สอง กระจกหน้าต่างรถแตกกระจาย

ชายผู้มีร่างกายแข็งแรงขว้างก้อนหินในมือทิ้ง พยายามหาปุ่มล็อกประตู
เพื่อตั้งขึ้นเหมือนประตुरถสมัยเก่า แต่กลับหาไม่เจอ จึงได้แต่บ่น “กุเปิดไม่ถูก
แล้วโว้ย”

“เดี๋ยวฉันทำเอง ฉันเคยนั่งรถคุณๆ ที่เคยมาหาหลวงตา” เด็กหนุ่มอายุอ่อนสุด
เสนอตัว

ชายผู้มีร่างกายแข็งแรงจึงหลีกทางให้ เด็กหนุ่มมุดเข้าหน้าต่างรถเพื่อเข้าไป
เปิดล็อก ค่อยๆ ปีนออกมาเปิดประตुरถ ก่อนเผลอเข้าไปทั้งตัวเพื่อปลดเข็มขัดนิรภัย

ให้ชายหนุ่มเจ้าของรถ แล้วปลดล็อกประตูข้างคนขับ

ชายสูงวัยที่สุดในกลุ่มรีบเปิดประตู คนทั้งสี่ก็ลุกจ่อผู้มั่งคั่งเจ้าของรถออกมา
นอกรถ พร้อมกับคนหนึ่งตะโกนลั่น

“ไอ้เอ๊ยง!...รีบออกมาซะ ดูท่าไม่ค่อยดี”

เด็กหนุ่มรับคำ รีบเผ่นออกจากตัวรถ แล้ววิ่งตามพวกรุ่นพี่ ที่ทิ้งระยะห่าง
จากตัวรถไม่ถึงสิบเมตร

บีมมมม!...

เสียงระเบิดดังขึ้น รถยนต์ราคาแพงลึบลิ่วไปฟลุคที่บั้งคัน! กระโเอร์ร้อน
ของเปลวไฟแผดถึงกลางหลังทุกคน

“เสียวไส้วะ” หลายเสียงบ่นพึมพำพร้อมกัน

“จะทำไมยังงี้ต่อตี...พี่” เอ็งถาม

“พาไปไว้ที่ศาลาการเปรียญก่อน แล้วค่อยไปบอกหลวงตา” ชายอาวุโส
ที่สุดในกลุ่มออกความเห็น

“ดีๆ!...” ทุกคนเห็นคล้อยตาม

ภิกษุชราหนึ่งเฟ่งมองชายหนุ่มที่นอนนิ่งอยู่บนศาลาการ
เปรียญไม้ที่มีขนาดไม่กว้างขวางนัก ซึ่งศาลาลังนี้เป็นสถานประกอบพิธีกรรม
ของสำนักสงฆ์ มีพระพุทธรูปหน้าตักยี่สิบเก้านิ้วประดิษฐานเป็นองค์ประธาน ส่วน
ศิษย์วัดทั้งห้าต่างนั่งรายล้อมรอบตัวชายหนุ่ม บางคนเฟ่งรู้สึกตัวว่าตนเองถูก
กระจกบาดจนเลือดไหล

ครูใหญ่...หลวงตาจึงเอ่ยเสียงเรียบ “โยมคนนั้นตายแล้ว”

“ฮ้า!!!!!!...” หลายเสียงอุทาน

“ไม่เห็นมีบาดแผลตรงไหนเลยนี่ครับ” ศิษย์อาวุโสที่สุดเอ่ย

“ถ้าไม่เชื่อ...ลองฟังเสียงหัวใจกับตุลมหายใจของเขาลี” หลวงตายืนยัน

เสียงเรียบ

หำศิษย์วัดมองหน้ากันเล็กล่ำก ลี้คนสะกิดให้ผู้อำวุโสที่สุดใกลุ่มเป็นคนทำหน้าที่ตั้งกล่าว

ศิษย์วัดสูงวัยที่สุดจึงค่อยๆ ยื่นมือไปอ้งปลายจุมกชายหนุ่มครูใหญ่ ก็รับรู้วำอีกฝ่ายหมดลมหยใจแล้ว จึงแนบหูบนหน้าอกของร่างที่นอนเหยียดยาว ก่อนพูดโพล่งเมื่อรู้ถึงปัญหาที่จะตามมา...

“หลวงต...เขาดายแล้วจริงๆ ครับ แล้วพวกผมจะทำย้งไงกันดี”

“แจ้งความลล” หลวงตอเอ่ยซ่ำๆ

ทันใด...

เปรี้ยงงง!...

เสียงฟ้าผ่าดังสนั่นหวั่นไหวทั้งที่ไม่มีเมฆฝนตั้งเคำบนท้องฟ้าแม้แต่น้อยโครมมม!...

เสียงกึ่งไม้ของต้นไม้ใหญ่ซำงศลลการเปรี้ยงงก พร้อมกับแสงสว่างแลบแปลบปลาบมาย้งร่างชายหนุ่มที่นอนแนหนึ่ง

ทันทีที่ร่างต้องแสงประหลาด ชายหนุ่มลลิมตลขึ้น และติดตัวผิงลุกขึ้นนึ่ง! เท่านั้นเอง...

“เฮ้ย!...ผีหลอกว้อย”

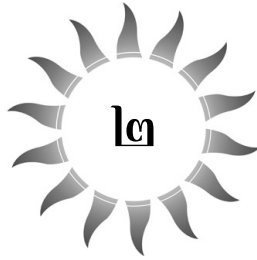
เสียงอะอะวอยวอยดังลั่น...ศิษย์วัดทั้งหำพากันวิ่งเผ่นพรวดออกจลลการศลลการเปรี้ยงง ทั้งหลวงตอให้เผชิญหน้า“ผี”เพียงล่ำพ้ง

ภิกษุชรลลนึ่งจ้องร่างตรงหน้าเขม็ง ก็เห็นปรลลการณเปลี่ยนประหลาดเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตอ...ผิวหนึ่งและเนื้อตัวชายหนุ่มรววกับกำลังถูกเผาไหม้จลลการภายในเปล่งแสงสีเพลิงจูบวบ แล้วผิวก็เปลี่ยนสภลลเป็นเถำหลุดร่วงลงพื้น แต่ลลือผ้าที่สวมใส่กลับไม่ได้รับควมเสียหายแม้แต่น้อย

พักใหญ่...ปรลลการณเปลี่ยนสงบลง เนื้อหนึ่งและหน้าตอที่ปรลลการแทนที่ ย้งคงมีรูปลักษณ์เหมือนคนเดิมไม่ผิดเพี้ยน แต่ภิกษุชรลลรู้ดีวำไม่ใช่ภยเดิม

ชายหนุ่มตรงหน้ากลอกตอมองล่ำรวจไปรอบๆ ก่อนหันมมมองภิกษุชรลลลลนึ่งหนึ่ง แม้จะสบตออีกฝ่าย หวำภิกษุชรลลไม่อจอ่านสยตอของดวงตอลลลลลลตรงหน้าได้

“โยมไม่ใช่คน...ไม่ใช่ผี...ไม่ใช่เทวดา...โยมเป็นอะไรกันแน่”
ดวงหน้าคมเข้มเหยียดริมฝีปากนิดหนึ่งก่อนตอบเสียงต่ำลึกลับ
“มาห์”

หลวงตามองคุณสนทนา ด้วยดวงตาเปี่ยมเมตตาพรั่งถาม
เสียงเนิบ “โยมมาสิงร่างคนอื่นอย่างนี้ไม่ถูกต้องนะ”

“เข้าไม่ได้สิง... ข้างจัดการเผาร่างนี้เป็นเจ้าฐลีแล้วจากภายใน”

พร้อมกับคำพูด... เจ้าที่ยังเกาะพรวาไบน้าและเนื้อตัวก็ร่วงลงไปกองรวมกัน
อยู่ข้างๆ ห่างราวหนึ่งเมตร เป็นกองไม้ใหญ่นัก เจ้ามีลักษณะสีเทาขาว เนื้อ
ละเอียด บ่งบอกลักษณะว่าถูกเผาไหม้ด้วยความร้อนสูงเป็นพิเศษ จนไม่น่าจะ
มีเตาเผาใดมีความร้อนสูงขนาดนั้น

ร่างกายและดวงหน้าคมเข้มในเวลานี้สะอาดสะอ้านหมดจดเหมือนคนเพิ่ง
อาบน้ำเสร็จใจใหม่ๆ

“แต่โยมก็ยังใช้รูปร่างและหน้าตาของเธออยู่” หลวงตาเอ่ยแย้ง

เขย็นหนึ่ง... เท่ากับยอมรับว่าเป็นจริงตามที่ภิกษุชราพูด

“โยมมาแอบอ้างเป็นตัวเขาน่ะไม่ถูกต้อง เพราะจะทำให้เขาที่ตายแล้ว
ไม่ได้รับการบำเพ็ญกุศลตามสมควร” ภิกษุชราเอ่ยเสียงจริงจัง

เขาเหยียดยิ้มมุมปากเล็กน้อย... เอ่ยเสียงต่ำลึกลับ “เจ้าของร่างนี้ ต่อให้
ทำพิธี ทำบุญทำทานอุทิศส่วนกุศลให้มากมายแค่ไหน ดวงวิญญาณของเขาก็

“ไม่มีทางไปสู่สุคติหรอก”

“โยมเอาอะไรมาตัดสิน” หลวงตายังคงถามเสียงเนิบ

“การกระทำของเขา” อีกฝ่ายตอบ

“แสดงว่าโยมติดตามเขามาตลอดรี” ผู้ทรงศีลถาม

อีกฝ่ายฉีกยิ้มมากขึ้น “ท่านเดาถูก พวกเราจะไม่ฝืนชะตากรรม แต่จะ
เฝ้าติดตามเป้าหมายจนสบโอกาสเหมาะ”

“สบโอกาสเหมาะ...สวมรอย” หลวงตาพูดต่อ

อีกฝ่ายนิ่ง...เป็นการยอมรับว่าใช่

ผู้ทรงศีลชราจึงตัดสินใจเอ่ย “ถ้าอาตมาเปิดเผยเรื่องนี้ออกไป”

“จะไม่มีใครเชื่อท่าน” อีกฝ่ายตอบกลับหนักแน่น

ภิกษุชรากลายเป็นฝ่ายหนึ่งอึ้ง! หากท่านพูดเรื่องนี้ออกไป คงหาคนเชื่อเรื่อง
แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาท่านไม่ได้เป็นแน่ คนที่ได้ยินได้ฟัง...ถ้า
ไม่ตั้งว่าท่านสติเลอะเลือน ก็คงว่าท่านเริ่มหลง เป็นการสร้างบาปกรรมแก่คน
เหล่านั้นเปล่าๆ

สีหน้า“บุคคล” ตรงหน้าดูพิงพอใจ เหมือนล่วงรู้ความในใจภิกษุชราอย่าง
ทะลุปรุโปร่ง...

“ท่านเข้าใจอะไรง่าย ๆ อย่างนี้ก็ดี”

เอ่ยจบ...เหล่าศิษย์วัดที่วิ่งหนีเอาตัวรอดไปเมื่อครู่ พอเห็นว่าหลวงตา
ไม่ได้วิ่งตามมาด้วย ก็ค่อย ๆ พากันเดินกลับมาเยี่ยมหน้ามองอย่างกลัว ๆ กล้า ๆ
แต่ความกลัวมีมากกว่า จึงพูดเกยกัน...

“เอ็งขึ้นไปก่อนสิ”

“เอ็งนั่นแหละ”

ในที่สุดผู้อาวุโสที่สุดตัดสินใจ “ไปพร้อมกันนี้แหละ”

“เออ ๆ!...ดี!!”

หลายเสียงประสาน...خانรับการตัดสินใจ

ศิษย์วัดทั้งห้าค่อย ๆ เมียงมองระคนโผล่หน้าที่ศาลาการเปรียญ...คนอายุ
มากที่สุดบึ้งปากส่งเสียงเรียกเบา ๆ

“หลวงตา...หลวงตาอยู่ไหมครับ”

“มีอะไร หลวงตาถามเสียงเรียบ

“ไม่มีอะไรครับ” ศิษย์สูงอายุที่สุดยิ้มแหยๆ ซึ่งร่างซึ่งนั่งประจันหน้าหลวงตา
“เขาไม่มีบิณฑบาตหลวงตาหรรอหรือครับ”

“ทำไมผมต้องบิณฑบาตหลวงตาด้วย!” ร่างที่นั่งประจันหน้าหลวงตาหันขวับ
มาย้อนถาม

ศิษย์วัดทั้งห้าสะดุ้งโหยง รู้สึกใจชื้นขึ้นขึ้นมาเป็นกอง เพราะอีกฝ่ายไม่ได้
พูดเสียงยานคางอย่างผี อีกทั้งดวงตาก็ไม่เบิกค้ำ ซึ่งก็ไม่มีใครเหมือนกันว่า...ใครเป็น
คนบัญญัติว่าผีต้องพูดยานคางและเบิกดวงตาแข็งค้ำ แต่เหล่าศิษย์วัดก็พากัน
ถือความเชื่อเช่นนั้นมาโดยตลอด แม้จะยังไม่เคยเจอผีเลยสักครั้งก็ตาม

“คุณไม่ใช่ผีแน่นอน” ศิษย์วัดวัยอาวุโสที่สุดแข็งใจถาม

“ก็ไม่ใช่ซะสิ ไม่งั้นจะนั่งพูดอยู่อย่างนี้หรือ” เขาตอบเสียงเรียบ...น้ำเสียง
สุภาพ ทว่าแฝงความเย็นชา

“แต่เมื่อกี้หัวใจของคุณหยุดเต้น” ศิษย์วัดยังไม่หายสงสัย

“อ้อ...ผมเป็นโรคเกี่ยวกับระบบประสาท บางทีอยู่ๆ หัวใจก็หยุดเต้นแล้ว
ก็กลับมาเต้นใหม่ แต่นานๆ เป็นครั้ง ไม่บ่อยนัก” ผู้ไม่ใช่ทั้งคนและไม่ใช่ทั้งผี
ตอบเสียง

“มีโรคแปลกๆ แบบนี้ด้วยหรือ?” เอียงซุกใจล้าจึงถามบ้าง

“เอาละ...พวกคุณช่วยชีวิตผมไว้ใช่ไหม” ชายหนุ่มเสพชุดตัดบท หยิบ
กระบี่ใส่ธนูบัตรออกจากกระบี่กางเกง แล้วควักรบบัตรใบละพันออกมาทั้งปีก
ยื่นให้ศิษย์วัดที่อาวุโสที่สุด

“พี่ชาย...คิดเสียว่าเป็นสินน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากผม เอาไปแบ่งกันนะ”

“จะดีหรือครับ”

แม้ปากจะกล่าวเช่นนั้น แต่มือกลับยื่นรับอย่างดีใจจนออกนอกหน้า
ความสนใจของศิษย์วัดไปอยู่ที่ปีกธนูบัตรในมือลูกพี่มากกว่าเรื่องราวของ
ชายหนุ่มที่ตายแล้วฟื้น

“โยมไม่ใช่ชื่ออะไรละ” หลวงตาถาม

“ธันว์...ครับ” อีกฝ่ายตอบ เว้นคำลงท้ายอึดใจหนึ่งเหมือนพูดไม่ชินปาก

“แล้วโยมจะทำอะไรต่อไป” หลวงตาซักถามต่อ

“กลับบ้าน” ผู้อยู่ในรูปลักษณะของธันว์ตอบ

“คุณจะกลับบ้านยังไกลละ...รถคุณระเบิดจนไหม้หมดทั้งคันแล้วนะ” เอี้ยงศิษย์วัดอ่อนวัยที่สุดในกลุ่มพูดแทรก จนลูกพี่ที่อาวุโสที่สุดเขกมะเหงกบนศิระระดังโป๊ก

“โธ๊ย!...เจ็บนะ” เอี้ยงร้องลั่น คำล่ำศิระระบ๊อยๆ

“ผู้ใหญ่จะคุยกัน อย่าพูดแทรก” คนเขกมะเหงกสอนสั่ง

“เอาละ...เลิกต่อปากต่อคำกันได้แล้ว” หลวงตาพูดดักคอกศิษย์วัด เพราะรู้นิสัยดีว่า...ถ้าไม่รีบห้ามปรามเสียก่อน เรื่องไม่มีทางยุติง่ายๆ

พอถูกหลวงตาตักเตือน...ทั้งคนถูกมะเหงกและคนให้มะเหงกก็นิ่งเงิบ

หลวงตาจึงหันไปมองผู้ที่ใช้ชื่อว่าธันว์

“ผมกลับเองได้” ผู้อยู่ในร่างธันว์ตอบ แล้วลุกเดินออกไปจากศาลาการเปรียญ หลังจากนั้นโดยไม่ทราบสาเหตุหลวงตา

บรรดาศิษย์วัดมองหน้ากันอย่างงุนงง

“แล้วคุณผู้ชายจะออกไปถูกเหรอ ที่นี่ห่างถนนใหญ่ตั้งเยอะ” เอี้ยงถามขึ้นลอยๆ

“ไม่รู้ซี” หนึ่งในห้าตอบพลางเกาหัวแกรกๆ

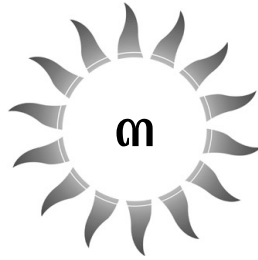
“เดี๋ยวฉันวิ่งไปนำทางให้ดีกว่า” เอี้ยงอยากแสดงน้ำใจ แล้วก็วิ่งลงบันไดศาลาการเปรียญไป

ลักพัก...เด็กหนุ่มวิ่งกลับมาหน้าตาตื่น พูดกระหืดกระหอบ “แป็บเดียวเอง...ไม่รู้คุณผู้ชายคนนั้นเดินหายไปไหน...ทางเดินไปก็มีแค่ทางเดียว หรือว่า...” เด็กหนุ่มสยิวกายเยือกก่อนพูด “หายตัวได้!”

“พูดบ้าๆนะ...เขาไม่ใช่ผีนะ จะได้หายตัวได้” ศิษย์วัดผู้พี่เอ็ดเสียงดังเหมือนต้องการใช้เสียงเป็นเพื่อน ก่อนจ้องเขม็งบึกชนบัตรในมือพลางพูดยืนยัน “นี่ไง...เงินยังอยู่เลย”

“ถามหลวงตาดีกว่า” เสียงหนึ่งเสนอ

“จริงด้วย...” เอ็ยร็องอย่างยินดี หันไปพนมมือแต่ก่อนถามหลวงตา
“หลวงตาครับ...เขาเป็นผีหรือเปล่า”
หลวงตานิ่งงัน...ซึ่งใจครู่หนึ่งก่อนตอบ “เปล่า”
“แล้วเขาหายไปไหนครับ” เอ็ยยังไม่เลิกซักถาม
“ช่างเขาเถอะ...เขารู้ทางไปของเขาดี” หลวงตาพูดตัดบท

“ธันวาคม...” เสียงหวานเจี๊ยบแจ้วดังพร้อมกับประตูห้องทำงานเปิดออก
ร่างระหงสมส่วนสวมเสื้อผ้าราคาแพงนำสมัยราวกับเดินออกมาจากหนังสือ
แฟชั่น...เดินเข้ามาในห้องอย่างถือวิสาสะ พอเห็นชายหนุ่มยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน
ไม่ได้ลุกมาต้อนรับเหมือนทุกครั้ง เรียวคิ้วที่แต่งแต้มอย่างบรรจงก็ขมวดเข้าหา
กันเล็กน้อย...

“ยังทำงานอยู่อีกหรือคะ...นี่เที่ยงวันแล้วนะ” สาวสวยถามอย่างแปลกใจ

“เหอครับ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วเข้มขึ้นเล็กน้อยพลางปิดแฟ้มงานตรงหน้า แต่
ไม่ได้ลุกมาหาสาวสวยอย่างที่อีกฝ่ายคาดหวัง

สาวเจ้ารู้สึกขัดใจ...ก่อนระงับอารมณ์ เป็นฝ่ายเดินเข้าไปหา พलयกมือ
โอบไหล่กว้าง “ดีดีมาชวนธันวาไปทานข้าวค่ะ” พร้อมดึงรั้งร่างสูงใหญ่ให้ลุกขึ้น

ชายหนุ่มไม่ขัดขืน ลุกขึ้นยืนโดยดี ยอมให้สาวสวยคล้องแขนพากันเดิน
ออกจากห้องทำงานส่วนตัวที่กว้างขวางโอ้อ่า บ่งบอกฐานะว่าเขาเป็นผู้บริหารชั้นสูง
ของบริษัทใหญ่แห่งนี้

หนุ่มสาวทั้งสองเลือกใช้บริการห้องอาหารหรูแห่งหนึ่ง
ในอาคารสำนักงานสูงหลายสิบชั้นของชั้นวันนั้นเอง...ชั้นล่างของอาคารยังมีห้าง
สรรพสินค้า ธนาคาร และห้องอาหารชั้นนำ

ทันทีที่ทั้งสองก้าวเข้าไปในห้องอาหารก็มีคนจดจำได้

“นั่นดีดีกับคุณธันว์นี่ เราเข้าไปทักทายพวกเขาหน่อยดีมั้ย...คุณแห้ว”

สาวร่างท้วมที่นั่งอยู่ที่โต๊ะมุมหนึ่งถามเพื่อนร่วมโต๊ะร่างเล็ก

“อย่าดีกว่า...คุณนี่ ทำทางหวานจี้กัอย่างนี้ อีกไม่นานคงมีข่าวดี พวกเรา
เข้าไปทักจะกลายเป็นไปขัดคอเสียเปล่าๆ”

แล้วทั้งสองสาวก็พากันหัวเราะคิกคัก

ธันว์เลือกโต๊ะมุมในสุด...บริการรีบเข้ามาขยับเก้าอี้ให้ทั้งสองก่อนยื่นเมนู
อาหารอย่างนอบน้อม

เมื่อรับรู้รายการอาหารที่สั่งแล้ว...บริการก็เดินถอยห่างไป

ดีดี...หรือภควดี สาวไฮโซผู้ร่ำรวยทรัพย์และชาติตระกูลดี จบปริญญา
ด้านการบริหารจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของสหรัฐอเมริกา จากคุณสมบัติดังกล่าว
ทำให้หล่อนเป็นดาวจรัสแสงอยู่ในแวดวงสังคมชั้นสูง เป็นที่หมายปองของชายหนุ่ม
มากหน้าหลายตา...ในจำนวนนั้น ธันว์กลับมีภาษีดีกว่าทุกคน

เมื่อบริการผลไป...ดีดีสับตาชายหนุ่มตรงหน้าด้วยสายตาทหวานเชื่อม พลัง
เอื้อมมือไปแตะหลังมือของเขาซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

อยู่ๆชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้นด้วยดวงตาสงบ “ยื่นของคุณแข็งแรงดี”

สาวสวยงุนงงไปอืดใจก่อนหัวเราะคิก “เป็นคำชมสาวแบบใหม่หรือคะ”

ชายหนุ่มไม่ตอบรับหรือตอบปฏิเสธ...กลับพูดต่อ “คุณพร้อมจะเป็นแม่
ของลูกชายผมไหม”

ภควดีงุนงงเป็นครั้งที่สอง...อิงไปไม่ถึงอืดใจก็ตอบอย่างสาวทันสมัย “ถ้า
นั่นเป็นคำขอแต่งงาน...ดีดีตอบตกลงค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าพลางตั้งคำถาม “แล้วคุณพร้อมจะตายเพื่อลูกของเรา
ไหม”

คราวนี้ดวงตาของสาวไฮโซเบิกกว้าง ถามเสียงแหลม “คุณพูดล้อเล่นอะไร”

พอดีบริการนำเครื่องตีหมาเสิร์ฟ...ทั้งสองจึงต่างฝ่ายต่างเงิบ จนกระทั่ง
บริการถอยห่างออกไปนั่นแหละ...

“มันเรื่องอะไรกันคะ” ภควดีถาม

“ไม่มีอะไรหรอก” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ “เป็นคำถามในเกมทายใจที่
ผมอ่านเจอนะ”

“คุณสนใจเกมพวกนี้ด้วยหรือคะ” สาวสวยถาม รู้สึกผิดหวังนิดๆ

“ก็นิดหน่อย” เขายังคงตอบเสียงเรียบ

“แล้วเกมว่ายังไงต่อคะ” สาวไฮโซถามไปอย่างนั้น ไม่ได้ใส่ใจจริงจัง

“เขาว่า...ถ้าผู้หญิงคนใดตอบว่าพร้อมจะตายเพื่อลูก...ผู้หญิงคนนั้นเป็นคน
มีความเป็นแม่สูง...เหมาะที่ผู้ชายจะเลือกแต่งงานด้วย” ผู้อยู่ในรูปลักษณะของ
ธันว์ตอบ

ภควดีเบ้าปากนิดหนึ่งก่อนพูดอย่างไม่เห็นด้วย “ที่...ล้ำมั๊ย...คุณนี่ใครเขา
แต่งงานแล้วรีบมีลูกกัน...หลังแต่งงานต้องอยู่กันสองคน เทียวให้สนุก ใช้ชีวิตให้
ชุ่มฉ่ำสักสามสี่ปีก่อนตะหาก”

บริการนำอาหารมาเสิร์ฟ...ทั้งสองจึงลงมือรับประทานอาหาร ทำให้บทสนทนา
ยุติลงโดยปริยาย

“ดิฉันมาขอพบคุณธันว์ค่ะ” หญิงสาวสวมชุดดำวัยยี่สิบ
ปีเศษบอกกล่าวพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ยืนอยู่หน้าทางเข้าบริษัท

ชายร่างสันทัดมองอีกฝ่าย ก็เห็นว่ามากันสองคน เป็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบ
ปีเศษทั้งคู่ ทั้งคู่แต่งชุดดำ ดวงหน้าไม่ได้แต่งแต่มีสีสนะอะไร แต่กระนั้นหนึ่งใน
สองก็ยิ้บสวยผุดผาดบาดตา จนพนักงานรักษาความปลอดภัยหนุ่มลืมนสนทนา

หญิงสาวคนเดิมพูดซ้ำอีกครั้ง “ดิฉันมาขอพบคุณธันว์ค่ะ”

“อ้อ...ครับ” พนักงานหนุ่มที่เพิ่งเรียกสติกลับมาขย้อถาม “นัดเอาไว้หรือเปล่า
ครับ”

“ปะ...” หญิงสาวหลุดปากนึกเดี๋ยวก็ถูกเพื่อนสะกิดแขน จึงเสปเปลี่ยนคำพูด “นัดไว้ค่ะ”

“นั่นเชิญทางประตูขวาคับ” พนักงานหนุ่มเอ่ยพลางผายมือไปทางประตูสองสาวเดินเข้าประตูบานนั้น ก็เห็นเลขานุการหน้าห้องนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน เลขาสาวรีบถามทันทีเมื่อเห็นผู้ติดต่อก้าวเข้ามา “พวกคุณมาหาใครคะ” “มาหาคุณธันว์” หนึ่งในสองสาวตอบ

“คุณอะไรคะ” เลขาสาวถามต่อ

“อินทอร...น้องสาวของพีพีพิมพ์จันทร์ ที่เคยเป็นเลขานูเหมือนคุณยังง่ะ” หญิงสาวหน้าตาสวยคมตอบด้วยน้ำเสียงเครียดๆ

“ท่านไม่ได้นัดคุณไว้” เลขาสาวเอ่ยเสียงแข็ง

“ไม่ได้นัดก็น่าจะให้พบได้” หญิงสาวผู้งามผุดผาดซึ่งมาพร้อมกับอินทอรกล่าว

“ท่านไม่อยู่...ออกไปข้างนอก” เลขาสาวยังคงตอบเสียงแข็ง

“เขากลับใช้ใหม่ กลับบাপที่ตัวเองก่อไว้จนไม่กล้าสู้หน้าน้องสาวของคนที่เขาฆ่า” อินทอรพูดเสียงแข็งไม่แพ้กัน

เลขาสาวไม่พอใจมากขึ้นเลยตวาดลั่น “พวกคุณกลับไปซะ!...ไม่ฉันฉันจะเรียกรปภ.มาจัดการ”

ทว่าอินทอรไม่ฟังเสียง...หล่อนเดินตรงไปยังประตูห้องทำงานที่ปิดอยู่

เลขาสาววิ่งตามมาจุดแขนพลงตวาดลั่น “ฉันบอกว่าคุณอยู่ ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือยัง”

เหตุการณ์ยื้อยุดจุดดิ่งจึงเกิดขึ้น ขณะกำลังซุลมุนวุ่นวาย...

“เกิดอะไรขึ้น...คุณนภา” เสียงทุ้มลึกดังชัดจังหะ

เลขาสาวหยุดชะงัก หันไปมองต้นเสียง เอ่ยปากเบาๆ “ท่าน...”

อินทอรหยุดแสดงทริยาดังต้นเช่นกัน แล้วหันขวับไปมองทันที เพียงแรกเห็น...หล่อนยืนตะลึงงันราวถูกสะกด! ก่อนจะสติเมื่อเพื่อนสาวที่มาด้วยกันสะกิดแขนพลงเรียก

“อร...อร...เป็นอะไรไป”

“ปะ...เปล่า...ตึก”

“คือ...ผู้หญิงสองคนนี่มาขอพบท่านคะ ดิฉันบอกที่ท่านไม่อยู่...เธอก็ไม่ยอมเชื่อ จะบุกเข้าห้องทำงานของท่านให้ได้” เลขาฯสาวลละล่ำลักรายงาน

“เออละ...ผมรู้แล้ว” ธีร์บอกละขาฯสาว แล้วหันมาพูดกับสองสาวชุดดำ “เชิญคุณสองคนเข้าไปในห้องทำงานของผมด้วย”

ภคเวดีที่ยังติดสอยห้อยตามกลับแย้งว่า “ไม่ดีมันจะ...ธีร์ขา แม่สองคนนี้ทำทางไพร่จะตาย”

เท่านั้นแหละ...เหมือนน้ำมันราดลงกองไฟ

อินทอรเงือมือขึ้นหมายจะตบหน้าแม่สาวไฮโซตรงหน้าพร้อมกับประกาศก้อง “ฉันขอเอาเลือดผู้ดีออกมาดูสักหน่อยเถอะ”

ทว่าธีร์คว้าข้อมือไว้ทันพลางเอ่ยสิ่งที่อินทอรไม่เข้าใจ “คุณมีเงินที่แข็งแรงดี” แล้วปล่อยมือ พร้อมกับพูดเตือน “อย่าใช้กำลังพร่ำเพรื่อ ไม่เช่นนั้นคุณจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ”

ภคเวดีเพิ่งหายตกใจเลยพูดโหวกเหวกโวยวายเสียงแหลม “ดีดีไม่ยอมนะคะ ธีร์ต้องเอาเรื่องมัน”

“ขอผมสะสางทีละเรื่องเถอะ...ดีดี”

ภคเวดีจำใจต้องหุบปากเงียบ

ธีร์เดินเข้าห้องทำงานก่อน...ภคเวดี อินทอร และเพื่อนสาวจึงทยอยเดินเข้าไป ชายหนุ่มนั่งลงที่ชุดรับแขกพร้อมกับภคเวดี...

“เชิญนั่ง” ธีร์ออกปากอนุญาต

“ไม่!...” อินทอรตอบปฏิเสธเสียงแข็ง “ฉันพูดอะไรเสร็จก็จะไป”

“จ้ะรีบพูดมาสิ” ภคเวดีเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหยียดๆ

“ไม่ใช่เรื่องของหล่อน” อินทอรสวนคำ

สาวไฮโซแทบร้องกรี๊ด ดีที่ว่าธีร์แตะหลังมือของหล่อนเบาๆ เป็นเชิงห้ามสาวสวยจึงยอมสงบศึก

“คุณมีเรื่องอะไรจะพูดกับผมก็พูดมา” ธีร์เอ่ยกับอินทอร

“คุณยังจำพี่พิมพ์จันทร์ได้ไหม” อินทอรเปิดฉากถาม

“แล้วไง”

สีหน้าชายหนุ่มเฉยเมยจนอินทอรแทบคลั่ง

“แล้วไงเหอ...พี่พิมพ์ผูกคอตายเมื่อวานนี้”

“ผมเสียใจด้วย” เขาพูดด้วยที่ทำเป็นไปตามมารยาทสังคมมากกว่ารู้สึกเสียใจจริง ๆ

“คุณไม่ต้องมาเสียใจหรอก!” อินทอรตวาดแหว “ฉันเพียงแต่จะมาบอกคุณให้รู้ว่า ในห้องพี่พิมพ์มีลูกของคุณอยู่ด้วย”